

Búcsú Pagony Huberttől (1945–2002)

2003. január 19-én, vasárnap érkezett a hír: Pagony Hubert életének 78. évében meghalt. Tudtuk, hogy a szíve nagyon gyenge, de reménykedtünk, hogy a közelgő tavasz nemcsak nagy szerelmének, az erdőnek, de saját magának is megújulást fog jelenteni.

1925-ben Surdon született, erdészcsaládban, apai ágon minden őse erdész volt. Édesapja alapította a surdi faiskolát, szakmánk egyik büszkeségét. Nem csoda, hogy a zalai erdőkben már gyerekkorában életre szóló barátságot kötött a természettel. A szülői házban, majd Nagykanizsán a piarista gimnáziumban szerzett alapos tudást, műveltséget. Emberi kapcsolataira jellemzők Wass Albert csodálatos sorai az Erdők könyvében:

„Csak baladsz csendesen, gyönyörködve, céltalanul, s egyszerre csak kilépsz az Angyalok Tisztására. Nem is tudod, hogy ez az, mivel az angyalokat nem láthatja a szemed. Csak annyit látsz, csak annyit érzel, hogy csodálatosan szép. És megállasz. És abban a pillanatban megnyílik a szíved, és az angyalok észrevétlenül melléd lépnek, egyenként, lábujjhegyen, és bele-
rakják kincseiket a szívedbe. A legnagyobb kincseket, amiket az ember számára megteremtett az Isten. A jóságot, a szeretetet és a békességet.”

Kereken 60 évvel ezelőtt, 1943-ban kezdte meg tanulmányait Sopronban, az Akadémián. A világháború tragikus eseményei sem akadályozták meg abban, hogy a második szemeszter utáni nyári gyakorlatot Marosvásárhelyen, Szászrégenben és Görgényszegen végezze.

„Hinni kell abban amit csinálunk!”

Az Egyetem Erdővédelemtani Tanszékének lett tanársegédje. Tanítómestere Haracsi Lajos volt. Itt került kapcsolatba a gombák világával, itt kezdődött mikológiai pályafutása. Ő volt ez első erdész aspiráns, aki Magyarországon töltötte aspiránsi éveit.

1960 decemberéig a Főiskola oktatója, adjunktus. Nagyon sok feladatot vállalt, mert az 1956-os forradalomban az oktatói gárda egy része külföldre távozott, így az itthon maradtokra hárult más szék munkája is. Haracsi professzorral együtt éveken át el-láták az Erdőművelési és Erdőtelepítési Tanszék oktatói munkáját is.

1960-ban megalakult az Erdészeti Tudományos Intézet önálló Erdővédelmi és Vadgazdasági Osztálya. Az osztály alapítója, szervezője és első vezetője Pagony Hubert volt.

A kutatói pályán eltöltött több mint 50 év az erdész-patológusok és -mikológusok nagy, iskolateremtő alakjai közé emelte. Sikereinek titka azon túl, hogy hitt abban amit csinál, talán azzal is magyarázható, hogy megmaradt erdésznek.

Megszerezte a Magyar Tudományos Akadémia kandidátusi és doktori fokozatait,

címzetes egyetemi tanár volt, írt több mint 140 tudományos dolgozatot, két kiadást is megért nivódíjas könyvet, egyetemi jegyzeteket, szerkesztett képes határozókönyvet, és szinte valamennyi monografikus könyvben szerzője volt az erdővédelmi fejezetnek. Lelkes szervezője volt az immár 41 éve folyamatosan üzemelő Erdővédelmi Figyelő- Jelzőszolgálati Rendszernek, az Erdővédelem Komplex Rendszerének, amire épült tulajdonképpen a nagy területű erdőkár-felmérési hálózat. Több, a gyakorlatban is alkalmazott erdővédelmi módszer kidolgozása is a nevéhez fűződik, mint pl. a tűkarcgomba elleni technológia, és a gyökérrontó tapló esetében alkalmazható biopreparátum, a Penofil kifejlesztése és szabadalmaztatása. Foglalkozott a nyárák álgesztesedésével, laskagomba ol-tással, faanyagvédelemmel, a tölgypusztulással, hogy csak néhányat említsék. A sokat hangoztatott „savas esők” elmélettel szemben ő a vízháztartási zavarok által indukált kárláncolatok kialakulása mellett tört lándzsát – helyesen.

Színvonalas szakmai munkája elismeréseként több kitüntetésben is részesült:

Többször volt az Erdészet és az Intézet Kiváló Dolgozója, kapott miniszteri elismerést és megkapta a Munkaérdemrend arany fokozatát. Tulajdonosa a Vadas Jenő, a Carolus Clusius és az Ember az Erdőért emlékérmeknek, valamint a Pro Silva Hungariae kitüntetésnek.

*Hát elbúcsúznak tetőled
Hűséges jó barát,
Befogad téged most a sír,
Pajtás jó éjszakát!*

Dr. Tóth József

Bulyovszky Miklós (1919–2002)

**aranyokleveles, Pro Silva Hungariae-
díjjal kitüntetett erdőmérnök**

Az 1943-ban valetált, ma már kis híján gyémántokleveles bánya-, kohó- és erdőmérnökök szomorú szívvel búcsúznak Miklós barátunktól.

1919. szeptember 17-én Edelényben született értelmiségi családban. 1938-ban a sárospataki református gimnáziumban érettségizett, s 1944-ben Sopronban szerezte meg erdőmérnöki oklevelét.

Szakmai pályafutását a Miskolci Erdőgazgatóságon kezdte, ahol – többek között – a ládi fűrészüzem vízhűtőtornyát ő tervezte.

Aztán a Bustyaháza Erdőgazgatóság-hoz helyezték át, majd 1944 októberében bevonult katonának, és 1944 karácsonján több ezer mérnöki oklevéllel rendelkező karpaszományos honvéddel együtt kivitték Németországba. Angol fogságba került, s onnan 1946 májusában került haza.

A háború után a Váci Erdőgazgatóság-hoz kapott beosztást. Tevékeny, gazdag, de meglehetősen hányatott életpályája itt kezdődött. Két évig Márianosztrán, majd Börzsönyirtápusztán dolgozott mint erdőgondnok. Életpályájának ez volt a legszebb, örömteli, boldog időszak. A Börzsöny szerelmese lett.

1950-ben a Salgótarjáni Állami Erdőgaz-

dasághoz helyezték át, s 3 évig annak a főmérnöke volt. 1953-ban a Miskolci Erdőgazdasághoz került, s ott 5 éven át a bányabükki erdészet vezetőjeként dolgozott. 1958-ban a Keletbükki Állami Erdőgazdaság központjában, majd – az átszervezés után – 1968-ban az Erdőrendezőszéknél erdőfelügyelői beosztást kapott.

1969. év elején áthelyezték a MÉM Vadászati és Vadgazdálkodási Főosztályára és ott dolgozott 1980. januári nyugdíjazásáig. E 10 év alatt több olyan sajátos erdőgazdálkodási eljárást dolgozott ki.

Pályafutása során több jelentős újítással is gazdagította szakterületét. Ilyen volt például a nagyvadszámlálásra és a rönkvontató hüvely alkalmazására vonatkozó javaslata.

Nyugdíjazását követően az ország egész területére kiterjedő erdészeti és vadászati igazságügyi szakértői munkát végzett. Összesen mintegy 240 szakértői véleményt készített.

2000 szeptemberében, 57. évfolyam-találkozókon még velünk volt. 2002. szeptember 27-én rövid szenvedés után minden élők útján végleg elment közülünk. Utolsó útjára, saját kérésére, csak közvetlen családtagjai kísérhették el. Így mi csak most, megkésve, fájó szívvel búcsúzunk Tőled! Isten Veled! Üdv az erdésznek!

Halász Aladár

Burkali László (1945–2002)

Életének 57. évében elhunyt Burkali László, a KAEG Rt. Mosonmagyaróvári Erdészeti és Vadászati Erőszakos vezető erdésze.

1945. február 15-én született Tényőn. Általános iskoláit is itt végezte, 1959-ben

a Soproni Széchenyi Gimnáziumban kezdte meg középiskolai tanulmányait, majd a következő évben a Soproni Erdészeti Technikumban folytatta, ahol 1964-ben végzett jó eredménnyel.

Ezután a Kiszalföldi Erdőgazdaság Mosonmagyaróvári Erdészetiéhez került gyakor-noknak.

1964–66 között katonai szolgálatot teljesített, és 1967. január 1-től az Észak-Hansági Erdészeti Krisztinabereki kerületében lett kerületvezető erdész.

Ezen időre esett a nagy Hanság-fásítás utolsó szakasza. 1975-ben 140 ha erdőtelepítést végzett kerületében.

1976-ban került a Mosonmagyaróvári Erdészethez, a diósi kerület vezetőjének.

1980-tól a Rajka-Dunakiliti tározótói termelések miatt kerületében a fahasználati munkák csökkentek, munkája ekkor elsősorban nevelővágások elvégzése, erdőművelés és csemetetermelés volt. Sikeresen fel-számolta szankciós erdőfelújításait, munkáját mindig lelkiismeretesen és szakszerűen végezte.

Lépést tartott a szakma fejlődésével, kerületében elsőként alkalmazta a mélylátásos erdőfelújítást.

Jó kolléga, jó barát volt.

1991-ben került a Mosonmagyaróvári Erdészet központjába fahasználati műszaki vezetőnek. Ebben a munkakörében is megállta helyét, egészen 1993-ig, amikor is átszervezés során munkaviszonya felmondásra került.

Hosszú szenvedés után, egy éve, hogy itt hagyott bennünket.

Kedves Laci Barátunk! Nyugodj békében!

Vásárhelyi Jenő (1899–2002)

A volt községi körjegyző és számviteli felügyelő életének 103. évében, 2002. július 19-én elhunyt.

Jenő bácsi Erdélyben, Maroshévízen 1899. július 31-én polgári családban született. Édesanyja Benkő leány volt, aki rokoni kapcsolatban állt Benkő Zsuzsannával, a nagy matematikus, Bólyai Farkas feleségével.

Anyai nagyapja a Kolozs megyei Gyula községben erdészként szolgált.

Iskoláit Nagyenyeden, Csíkszeredán és Kolozsvárt végezte. 1919 őszén a kolozsvári gazdasági akadémián kezdte el tanulmányait. Sajnos a főiskolát nem folytathatta, mert a magyaroknak Magyarországon a helyük jelzővel 1921 februárjában repatriálták a családot.

Másfél évig Hejőcsabán szükséglakásban laktak. Anyagi nehézségek miatt tanulmányait folytatni nem tudta.

Egy évvel később beiratkozott a Miskolcon kezdődő közigazgatási tanfolyamra. A tanfolyam elvégzése után pályázat útján 1924 őszén elnyerte a tornaszentandrás körjegyzői állást. Négy év múlva Jósvalfő körjegyzőjévé választották. Onnan Perkupára került, majd Szikszón kapott főjegyzői megbízatást, mely beosztásból 1945-ben leváltották. Ettől kezdve fizikai munkát végzett, még a Dunántúlra is elszerződött erdőgazdasági munkára.

1953-ban lett a színi erdőszakot könyvelője, majd az erdőgazdaság központjában számviteli felügyelői megbízást kapott.

Verseket írt.

Jósvalfőn, az ottani értékes tevékenységének elismerésül díszpolgári címet kapott.

Nyugodj békében.

Schalkház Lipót

Szilágyi József emlékére (1938–2002)

Szilágyi József a Nyírerdő Rt. Fehérgyarmati Erdészetének volt kerületvezető erdésze, 1938. november 24-én született Jármiban. Az erdőszaki technikumot Debrecenben, ill. az iskola át-

helyezése után Szegeden fejezte be.

1957-ben az akkori Nyírségi Állami Erdőgazdaság Jánki Erdészetében mint fásítási műszaki vezető állt munkába.

1968-ban az „Új gazdasági mechaniz-

mus” hatásaként a Nyírségi és Hajdúsági Állami Erdőgazdaságot egyesítették, FEFAG néven. Az erdőszak is újja szerveződött a Vásárosnaményi és Jánki Erdészetből Fehérgyarmaton. Munkaköre megszűnése után, kerületvezetőként a túrricei, majd a jánki kerületekben is töretlenül folytatódott az erdővel való gondos, precíz, az elhivatáshoz hű törődés. A rendszerváltozás utáni években, több száz hektár gyepen végzett erdőtelepítést, a kisnaményi községhatárban. Példaadóan ismerte és őrizte a szigorúan védett lágyszárúakat: a kapotnyaktól az íriszkegig. Hosszú éveken át üzemeltette az ERTI jánki fénycsapdáját.

Ifjabb éveiben rendszeresen sportolt, később is szívesen járt helyi sportrendezvényekre.

2000-ben vonult nyugdíjba.

A rövid pihenés ideje alatt sem szakadt meg a kapcsolatunk, bármikor számíthatunk rá, legyen szó vágásjelölésről, makk felvásárlásról.

Örök nyugalma helyére a jánkmaistói temetőben kísértük el. A kollegák tölgyfalevel koszorújára az alábbi Reményik Sándor idézet íródott:

„És árvaság egy van, feleim:

Az erdőn kívül lenni!”

Nyugodj békében, Isten veled!

Péter Ferenc (1927–2002)

Zala megyében, Pórszombaton született 1927. augusztus 6-án.

Édesapja a Zala-bakcsi Erdészet parádékoscsisa volt, talán innen kapta az indíttatást, hogy élet-hivatásul válassza az erdőgazdálkodást.

A polgári iskoláit Lentiben végezte, majd az Ikervár-Péterfa Erdészeti Szakiskola hallgatója lett.

Gyakorlati éveit a Mecseki Erdőgazdaság Sásdi Erdészeténél töltötte, hogy aztán visszakerülhessen szeretett fenyvesei közé szűkebb hazájába. Hivatásának elején az Őrségi Állami Erdőgazdaság Csákánydoroszlói Erdészetének Csörötnek-Huszászi kerületét vezette.

1954. október 1-jén már az Észak-zalai Állami Erdőgazdaság Szentgyörgyvölgyi Erdészeténél kerületvezető, majd később műszaki vezetői feladatokat lát el. Ekkor költöznek véglegesen Szentgyörgyvölgyre, ahol élete végéig gondozza csodálatos birodalmát, a lakóházát körülölelő karácsonyfa-telepet.

1970. január 1-től a helyi tsz erdőszaki ágazatvezetője lett egészen nyugdíjba vonulásának napjáig. Többszörös kiváló dolgozó, valamint a „Mezőgazdaság kiváló dolgozója” kitüntetésre.

1985-től a Kerkavölgye Vt. elnöke, 1996-ban Nimród Éremmel tüntették ki.

40 év és 85 napi szolgálat az erdőért, majd még 12 év a vadakért, s egy egész élet a Családjért.

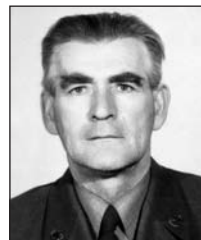
Éz év június 17-én adta vissza testét a Te-

remtőnek, melyet a szentgyörgyvölgyi temetőben helyeztek örök nyugalomra.

Isten áldásával pihenjen békében!

Varga István

Kovács Lajos (1918–2002)

„Az erdőszak isten leg-szebb templomának, az erdőnek papja, hű és jólelkű pásztorja, egyben szigorú, de igazságos bírálója.” A hivatásos vadász ars poeticáját ültette át és vallotta egész életében.

Nehéz elhinni, hogy nem jön több nyugdíjas találkozóra a Kiszálkői Erdőgazdaság Ravazdi Erdészetének doyenje. Nem hallgathatjuk színes történeteit, nótázását, szavait, melyeket mindig áthatott az erdők mérhetetlen szeretete és tisztelete.

Sokorópátkán született egy 7 gyermekes paraszti családban, már gyerekként az erdőhöz kötődött, erdei munkásként, favágóként kezdett dolgozni. Hamar észrevették benne a fogékonyságot és elküldték tanulni az Ásotthalmi Erdészeti Szakiskolába. 1954-ben szerzi meg az erdőszaképesítést és rögtön kerületet kap Tényőn. Elvülhetetlen érdemeiket szerez az erdőn elődösítési munkákban. Mindig is az erdőművelés állt közel a szívéhez. Csemetekertet is vezetett. 1966-ban helyezik át az erdőszak likivarsányi kerületébe, Gicre. Bár szíve mindig visszahúzza Tényőre, itt is maradandót alkot, szép természetes felújításokkal és fenyőtelepítésekkel. Ez utóbbi közül egy ma is az ő nevét viseli. 1978-ban vonul nyugállományba.

Felettesei és beosztottai egyaránt nagyon szerették, hiszen mindenkinek a maximális tiszteletet adó, a hivatását a végtelenségig szerető ember volt. Magas termete, még 80 év felett is rendkívül jó tartása még sokáig elkísér bennünket. Feleségét – akivel 48 évig élt szeretetben – 3 éve vesztette el. 2002. november 5-én 3 gyermeke, 6 unokája, 2 dedunokája és számtalan barátja, tisztelője kísérte utolsó útjára.

Lajos bácsi, sosem feledünk!

Varga Tibor (1929–2003)

Szülőfalujában, a Korom-hegy alatti Vily község temetőjében kísértük utolsó útjára Varga Tibor kollégánkat, a széles körben ismert szakembert, az Országos Erdészeti Egyesület egykori alelnökét, aki „erős volt, mint szülőföldünk legszebb és legjobb fája, a zempléni tölgy... erős volt, mert ismerős talajban gyökeresedett, korán gyermekkorától magába szívta az erdő és az erdei munka minden szépségét és keservét” – mondta búcsúztatójában az ország összes erdőszaki nevében is Cserép János, az Országos Erdészeti Egyesület elnöke, az Északerdő Rt. vezérigazgatója.

Varga Tibor, mint szegény sorsú, falusi tehetségvizsgás gyerek került 1941-ben a sárospataki gimnáziumba, de édesapja korai halála miatt csak négy osztályt végezhetett.

A híres pataki kollégium szellemi irányítást is adott diákjainak és ehhez az örökséghez élete végéig hű maradt. Ebben a szellemen gyökerezett nála a szülőföld és a szakma szeretete, a tanulni akarás, a kollegialitás mind a munkában, mind az egyesületi életben.

A nyári vakációkon az erdőre is elkísérte édesapját, aki talpfafaragó volt a Károlyi-uradalomnál. A forgács rakásolása közben tanulta megismerni a hegyközi tölgy kiváló szerkezetét, de a korai halál és a családfenntartói kötelesség új irányt szabott életének. Erdei munkásként elvégezte az erdőgazdaság házi tanfolyamait, majd a Kiss Ferenc Erdészeti Technikumot. 1958-tól fahasználati majd gépesítési műszaki vezető a vilyipusztai erdészetnél, ahol az országban is első között kezdett dolgozni a Stihl-Contra motorfűrész, az Unimog-Zelap gépcsoport, a VLU-4 kötélpálya.

1964-től erdészvezető és munkahelyei összekapcsolódnak az erdészeti összevonásokkal. Vilyipusztai után Sátoraljaújhely, majd Sárospatak következett, ahol a legfontosabb munkájának tartotta a bodrogközi erdőfelújítások szakszerű végrehajtását.

Itt is előszeretettel gépesített és SZ-100-as traktorok, tuskókiemelő, mélyszántó ekék, ELLETARI tuskófúró munkáját szerezte. 1969-ben még robbantásvezető képezést is szerzett, hogy ne kelljen a műszakra várni a vastag tölgytuskók robbantásával.

Munkáját széles körben meg- és elismerték és ennek köszönhetően 1975-től két cikluson keresztül az OEE egyik alelnöke volt. Járt az országot és nagy gyakorlati tapasztalata, emberismerete, szervezőképessége révén aktív részese volt az egyesületi, szakmai rendezvényeknek.

1983-1990 között, mint hegyközi erdészeti igazgatóság műszaki vezetője különböző ágazatokat irányított és nyugdíjasként is állandó és aktív részese volt az egyesületi összejöveteleknek.

Több évtizedes eredményes munkásságát különböző kintutetések tucátjával ismerték el az illetékesek, jutalom- vagy hivatalos útjai során Bécstől Moszkváig ismertette a magyar erdészek sikereit, gondjait, feladatait.

Idézzünk a búcsúztatóból: „Kedves Tibor Bátyám! Arra tanítottál: nekünk is kötelességünk, hogy unokáink örökségként jó tölgyeseket, jó erdőket és jó szakembereket neveljünk. Sokan és sokat tanultunk Tőled! Nem felejtünk el! Nyugodjál békében!”

Járasi Lőrinc

Szabó Antal (1929–2002)

1929. augusztus 9-én született Hajdúnánáson.

Szülei földbirto-
kosok, de ő, ki tudja, miért, nem ragaszkodott a megélhetésnek eme formájához, hiszen első

mesterlevelét asztalosként kapta. Később aztán már nem szakadt el a fától, erdőmérnöki oklevelét 1954-ben veszi át Sopronban.

Gyakorlati éveit a Budapesti Fűrészek cégnél töltötte 1955 és 57 között. Ezt követően a Vértés Erdőgazdaság Tatabányai Erdészeténél előadó, majd 1960-tól visszakerül Sopronba, ahol a Faforgács Feldolgozó Szövetkezeti Vállalat művezetője lesz.

1963 után az Észak-zalai Állami Erdőgazdaság Szentgyörgyvölgyi Erdészetének műszaki vezetője, egészen annak megszűnéséig, '69 december 31-ig.

1970-től nyugdíjazásáig Csesztregen a Petőfi Mgtsz erdészeti ágazatvezetője volt, a kollektíva teljes megelégedésére. Vezetőként és magánemberként egyaránt halk szavú, jó humorú ember volt, értett a munkások nyelvén.

Jogosítványa nem lévén, kerékpárral járta a területét, elhíresült mondatá vált az a válasza, melyet a mobiltelefonos világ előtt, munkatársainak azon kérdésére, hogy – Hol találjuk Tóni bácsi, ha valaki keresné? –, „Gyerekek, Nemesnéptől Ramocsáig az erdőben megtaláltok”, volt a válasz. Lehetett az év bármely munkanapja, ő mindig öltönyben, nyakkendőben jelent meg a munkahelyén.

Kitűnően értett a zöldségajtatáshoz, családi házában kertjében, a fóliában mintaszerűen termelte meg a primőránut. Nevéhez fűződik a tsz csemetekertjének megalapítása, ahonnan minőségi csemetékkel látta el az ágazatot.

Nyugdíjas éveinek kezdetén még gyakran kibiciklizett az erdőbe, érdekelte a folytatás, biztos kezekbe kívánta tudni az elkezdett művet.

Egészségi állapota hirtelen megromlott, s utolsó éveit leánya, Márti családjánál töltötte.

Június 14-én ment el közülünk, a csesztregi temetőben helyezték örök nyugalomra.

Varga István

Németh Róbert (1928–2003)

Szeretett Kollégánk, Németh Róbert 2003. január 23-án örökre itt hagyott bennünket.

1928. július 11-én született Gönyűn. Szegény családból származott. Általános iskolai tanulmányait Gönyűn végezte. Már gyermekkorában vonzódást érzett a természet iránt. Gyakran segédkezett a Gönyű környéki erdők ültetési, ápolási munkáinál, segítve a család szűkös anyagi megélhetését.

1954-ben erdészeti szakiskolai végzettséget szerzett Ásotthalmon. Még ebben az évben ki-
nevezést kapott a Bagaméri Kerület kerületvezető erdész munkakör betöltésére, és itt dolgozott 35 évet, nyugdíjba vonulásáig, 1989-ig.

Gyakorlati éveit során nagy gondot fordított a kerületi és erdészeti dolgozók segítségére.

Emberséges, megértő, de egyben következetes ember volt, aki tisztelte és becsülte az erdészeti munkát, az erdészeti munkában tevékenykedőket. A dolgozók bizalmat éreztek személyében és szakszervezeti vezetőnek választották, hogy képviselje érdekeiket. A Győri Erdészeti szakszervezeti főbizalmi tisztséget egészen nyugdíjba vonulásáig töltötte be. 1981-ben a magyar szakszervezeti mozgalomban végzett munkájáért SZOT Oklevelet, 1988-ban a Szakszervezeti Munkáért Kitüntető Jelvény arany fokozatát kapta meg.

Mély fájdalommal érzünk mi erdészem-
ber, akik ismertük, szerettük és szakmailag nagyra becsültük.

35 évet dolgozott kerületvezető erdész-
ként a Győri Erdészeti „Bagamér” Duna-
ártéri erdőkerületében.

Irányítása alatt 120 ezer m³-t meghaladó fatömeg került letermelésre, nagyrészt vízi úton elszállításra, értékesítésre, és mintegy 350 ha új erdő létesült a letermelt faállományok helyén szakmai tudásának elismeréséül, a letermelt erdőknél jobb minőségben.

Nagy szakmai szeretettel, szívügyének tekintve gondozta és ápolta kerületének fiatal erdőültetéseit és idősebb erdőállományait.

Életéhez hozzátartozott a vad gondozása, védelme, vadászati szenvedélyén keresztül a minőségi vadállomány megvalósítása. Tisztelte és szerette kollégáit, munkatársait. Kellemes, megnyerő modora, szerénysége, szakmai tudása, önzetlensége, vendégszeretete örök emlékekkel és mély nyomokkal véssődött be lelkünkbe.

Emléked örökre élni fog a Bagamér kerület szép nyárfás erdőállományaiban, szerett családodban, bennünk, kollégákban, munkatársakban, barátaidban.

Nyugodj békében!

Üdv az Erdésznek!

(Kollégák, munkatársak, barátok)

A lapot Magyarország legnagyobb médiafigyelője, az

» OBSERVER «

OBSERVER BUDAPEST MÉDIAFIGYELŐ KFT.

1084 Budapest, Auróra u. 11.
Tel.: 303-4738

rendszeresen szemlézi

**OEE Titkárság
tel.: 201-6293, Fax: 212-7518
e-mail: oee@mtesz.hu
Internet cím: www.oee.hu**

Az Országos Erdészeti Egyesület
2003. évi Vándorgyűlésének jelmondata tükrözi,
hogy közös célért, közös úton kell haladnia az
egész társadalomnak.

Ennek jegyében kerül megrendezésre az idei találkozó Magyarország legmagasabb hegycsúcsán, a Kékesen **2003. július 4-én**
Az Egyesület éves Közgyűlését **2003. július 5-én** Gyöngyösön a Mátra Művelődési Központban tartja.

Az Egyesület történetében az EGERERDŐ Rt. ötödik alkalommal lesz házigazdája az erdészek hagyományőrző eseményének.

Tervezett programok:

- a mátrai erdőgazdálkodás bemutatása
- a Nyirjesi ERTI kísérleti területének bemutatása
- a természetvédelem jelentősége a Mátrában

A részletes program olvasható az EGERERDŐ Rt. honlapján (www.egererdo.hu), valamint megtalálható a Helyi Csoportok titkáraihoz eljuttatott ismertetőben.

A jelentkezéssel kapcsolatban tájékoztatás és felvilágosítás:

Schmotzer András
30/466-2617
vandorgyules@egererdo.hu
Postacím: 3301 Eger, Kossuth Lajos u. 18., Pf. 55.